

Дурість

Що українству є ріднішим
У нинішніх, й здавна, часах,
Чим більш всього ми себе тішим?
Коли весь світ - то жах і страх,

В чім вся та порожнеча й зверхність?
Лиш в небажанні те все знать,
В чім потрудитись треба. Легкість,
З якою все й завжди, й лиш брать

Колись сказала нам Блаватська
Про забобони, й дурість в них,
А в скепсисі - з безумством знатись.
Безумство ж батько й мати лих,

Не втямили й слова Тараса,
Й Блаватська - ворог для попів!
Сліпі всі серцем, та й безгласі,
Не можуть чути й серця спів

До знань глибоких всіх, й від Бога,
Ніколи й ходу не дають, -
В невігластві в них вся дорога,
Самі всі йдуть, й дітей ведуть!

То хто ж, й кому, вже й буде лікар,
І як те все нам лікувать?
У владі ж всі – безумна кліка
І просто темних ціла рать.

Який, щоправда, й знать не хочем,
І бачить все й серед пільми,
Лиш всім й всьому кістки, й охоче,
Перемиваєм завжди ми.

Так хочеться нам всім, і всюди,
То й маєм всі таке життя.
До знань від Бога ж - як іуди,
Й з тим всім і йдемо в майбуття.

Всіх лих тих, що на нашу долю
Не Бог наслав, а лиш самі,
Накликали й хиренну волю,
Й не розбудили ж, бо дурні,

Ті, що все й завжди відкидають,
Й не хочуть знати ні про що,
В чім розуму, й свого ж, не мають,
І іншим всім, і за будь що

І знов село, й ще раз, згоріло,
Та вже і місто, як село,
Люди ж ще більше подуріли,
Бо більшість - з розуму ж зійшло.

Де ж українство, що ж з тобою,
Невже всі – сукині сини?
Лиш Агні Йога Царство з бою
Дасть взяти Боже, вже й з пільми.